

НАЙБІЛЬШИЙ ФАЛЬСИФІКАТ СВІТОВОЇ ІСТОРІЇ

Суть його полягає у тому, що росіяни нібито є руським, а, отже, слов'янським народом, за який вони, власне, ось уже кілька століть себе і видають.

В силу певних історичних обставин склалося так, що найбільше проблему русько-українського етногенезу та свого власного спотворили насамперед російські історики тюркського походження, починаючи від Кара-Мурзи (Карамзина). Треба відверто сказати, що такого рівня фальсифікації історичних фактів, такого знуцання над історією сусідніх народів і свого власного народу ще не дозволяла собі жодна інша історіографія світу.

Тезу про тотожність поняття Росія і Русь вигадали монголи, яким не вдалося підкорити цілу Русь силою і тому, виходячи зі своїх суто імперських планів, вони були змушені вдаватися до історичних маніпуляцій, назвавши себе спочатку лише “братом” українців, а потім і “старшим братом” з відповідними амбіційними вимогами, що впливають з цього.

Ми визнаємо той факт, що три давньоруські, точніше давньоукраїнські (протягом XVIII-ІХХ ст. наш народ змінив свою етнічну назву), племена (новгородські словени, в'ятичі та радимичі) увійшли як складова частина до російського народу. До 1240 р. саме ці давньоукраїнські племена грали провідну роль в культурному та духовному розвитку цього величезного краю.

Ми визнаємо також і той факт, що в основу російської мови лягла давньоукраїнська мова, хоча і з досить значними угро-фінськими та тюркськими домішками і що свою духовність росіяни запозичили від Київської Русі. Мова, поза усяким сумнівом, - надзвичайно важливий фактор і до останнього часу її вважали основною характеристикою етносу.

Однак, з розвитком наукових знань, від сер. ХХ ст. стало зрозуміло, що найголовнішою ознакою будь-якого етносу є, власне, його генетичний код. Індуси та ірландці розмовляють англійською мовою, а євреї сформували свою нову мову на основі німецької, але англійцями чи німцями усі вони від цього не стали. Харківські біологи у 2007 р. провели ретельні генетичні дослідження і з'ясували, що геном українців наближений до геному хорватів, чехів і поляків, але немає нічого спільного з російським. Тим самим остаточно була поставлена крапка в ретельно культивованому міфі про спільне історичне коріння і братерство українців та росіян, які не є для нас в етнічному плані навіть далекими родичами.

Російські історики ніколи не наголошували на цьому, хоча вони про це знають досконально, що генетичну основу російського народу, а, отже, його психологію та ментальність, склали не ці три руські племена, а близько 50 (!!!) інших племен іранського, монгольського та угро-фінського походження (весь, ем, карели, іжорці, ладожани, вежани, чудь, меря, мордва, мурома, мокси, чуваші, черемиси, комі, пермь, печера, ям, зимигола, корсь, нарова, ліб, кипчаки, кінгіт, сіджиут, чичили, іграки, киргизи, черкеси, огузи, тухси,

ячма, чаруки, булгари, досить чисельні племена монгольського еміра Хушитай, еміра Байку та ін.).

Ось чому сьогодні ми повинні відверто констатувати той абсолютно незаперечний історичний факт, що у своїй основній масі російський народ не є слов'янським, руським, а, власне, так як він себе і називає, - російським народом. Слов'янський елемент у них становить лише 10%. Росіянин має набагато більше прав називати себе фіном, угорцем, татариним чи, навіть, монголом, ніж слов'янином, руською людиною і саме це є найбільшою його проблемою, а, ще більше, – проблемою сусідніх із Росією двох, справді, суто руських і слов'янських народів – українського та білоруського. Так як останній з них вже перебуває на грані повної денационалізації, то на сьогоднішній день Русь – це українці, які є і протягом тисячоліть були її серцевиною.

Руською в Росії є лише територія від Новгороду до Архангельська (так званий Русский Север), а також ті прикордонні області, які безпосередньо прилягають до території сучасної української держави і Білорусії. Вже у XII ст. в жилах російського народу текло від 70% до 80% угро-фінської крові. Так вважають усі, хто серйозно, без проімперських настроїв, займався етнічною історією росіян (Мавродін, Філін, Покровський, Щапов). Навіть, Д. Зеленін, який довгий час не сприймав подібної точки зору врешті-решт був змушений визнати це історичною правдою.

Можливо, не було б нічого страшного, якби етногенез росіян обмежився лише фіно-угорськими впливами, т.я. вони хоча і не є слов'янами, але все ж таки належать до індоєвропейської сім'ї народів. Однак, основну роль у становленні російського генотипу та виробленні російського менталітету відіграли навіть не угро-фіни, а величезні маси тюркських, татаро-монгольських племен, які у XIII ст. прийшли сюди зі сходу і упродовж століть інтенсивно перемішувалися з московитами.

Всупереч твердженням багатьох російських істориків, татаро-монголи так і не повернулися назад, а навіки залишилися на завойованих ними землях, що підтверджує цілий ряд джерел, в т.ч. свідчення Рашід-ад-Діна. Усі без виключення гематологи та антропологи відзначають явні монголоїдні впливи у росіян, в т.ч. навіть і у радимичів та в'ятичів. Щодо населення Центральної Росії, Поволжжя, Уралу, Сибіру, Середньої Азії та Далекого Сходу, то монголоїдні риси тут видно навіть неозброєним оком. Монголи належать не тільки до зовсім іншого стовбура етногенезу, а й навіть антропогенезу і тому у випадку з росіянами ми маємо тут справу з надзвичайно загрозливим феноменом етнічного резус-фактору, який виявляє себе у категоричному несприйнятті ними усіх інших народів і, насамперед, слов'янських. Ці монголо-тюрксько-татарські гени не могли не позначитися негативно на ставленні росіян до Русі і, як і в часи гунів, аварів, половців та печенігів, Росію опанувала дика ненависть до слов'ян, самого руського духу.

Руська Росія припинила своє існування у 1478 р., після жакливого розправи московських ратників над руським населенням Новгороду і Пскова. Герберштейн відзначав, що з усіх росіян найбільш чесними та вихованими

були саме новгородці і псковичі, тобто нащадки давньоукраїнського племені новгородських словен. В силу певної специфіки свого географічного розташування вони у найменшій мірі перемішалися з татаро-монголами та навіть з угро-фінами, а тому найдовше змогли зберегти у собі слов'янські риси. Відомо, наприклад, що у своєму політичному устрої вони більше надавали перевагу республіканському ладу, ніж корилися московському тоталітаризму. Про розправу, яку московити влаштували над новгородцями, останні із жахом згадували навіть через кілька століть (дарма, однак, що сьогодні про це вони вже забули): усіх чоловіків тоді вирубали шаблями, а жінок пов'язали разом з дітьми і покидали до Волхова, причому, московські ратники зі спеціально виготовленими гаками плавали на човнах по річці і топили тих дітей, хто ще мав змогу виплисти.

Якщо Москва так не жаліла “своїх” руських, то можна собі уявити, що вона дозволяла собі робити з абсолютно “чужими” для неї русинами, тобто з білорусами та українцями. Ми маємо усі підстави твердити, що, вже з XV ст., монгольський геном в Росії остаточно перемиг руський. Не монголи, а саме змонголізовані вже на той час росіяни взяли курс на повне фізичне знищення руського етносу як такого і ця їх політика у тій чи іншій формі мала місце аж до 1947 р, в результаті чого, за підрахунками істориків, генетичні втрати українства тільки за цей період становили біля 100 млн. осіб.

Проблема російсько-українських взаємовідносин є настільки складною та малозрозумілою для стороннього спостерігача, що ми спеціально торкнемося цієї проблеми нижче.

Уже від середини XIII ст. у цьому конгломераті східних народів запанувала надзвичайна ненависть до слов'ян і до самого руського духу. Варто нагадати, що з особливою ретельністю та жорстокістю татаро-монголами спустошувалися саме ті землі, які населяли руські племена. Починаючи від Козельська, вогнем та мечем орда пройшла по Київській Русі, Галичині, Польщі, Угорщині, знищуючи усе на своєму шляху. Саме тому, що російські князі вже давно почали віддалятися від Києва і не взяли участі в битві на Кальці, монголи, власне, і дали їм ярлик на правління.

Тому нам ніколи не слід забувати, що на чолі російських земель Москву поставили саме монголи, а не Русь, і що в історичній перспективі ця російська держава, яку називали і Московією, і Росією, і СРСР, є прямим продовженням не руської історії, і не Русі, а монгольської монархії, заснованої у свій час Чингізханом.

Вже Карамзін (який сам був нащадком Кара-Мурзи і чудово знав про що говорить), відзначив, що “у теперішній вдачі росіян панують риси, щеплені від монголів”. Що вийшло в результаті цієї угро-фіно-монголо-татаро-слов'янської мішанини свідчать нам спостереження багатьох російських вчених (щоб уникнути закидів щодо необ'єктивності ми принципово уникаємо оцінок виключно української сторони): “Повсюду в тих местностях, где и теперь еще заметна смешанность населения или где живут крестьяне обруселые из финского или вообще инородческого племени, народ доселе отличается особой умственной неразвитостью,

неподвижністю, тупістю, апатією, як, наприклад, в східних повітах Костромської губернії, в Мещерській стороні Рязанської губернії, к северу, к границам Владимирської губернії, в Черемисських і Чувашських місцевостях Казанської губернії і взагалі во многих захолустьях юго-східних губерній. Это и жадность к напиткам, и склонность к дракам. Вместо силачей разума у нас родились силачи мускулов. Суто русские черты почти полностью сохранил украинский народ ибо он в наименьшей степени смешивался с татарами” (див. А. П. Щапов. Сочинения. Т. II. СПб., 1906).

Починаючи від XVI ст. усі історичні джерела одноставно відзначають різкі зміни в характері росіян, які відбулися після т.зв. “повалення татаро-монгольського іга”. Герберштейн у 1517 р. уже оцінив владу московського царя як владу татарського хана і вважав, що вона переважає владу усіх монархів світу разом узятих.

Відміна від слов'янського менталітету у росіян була вже тоді настільки різною, що, побувавши на поч. XVI ст. в Росії і в Україні, Альберт Кампанзе, вже тоді чітко розділяв московитів та русинів як два абсолютно різні народи. Природна гостинність, доброта, щирість та інші слов'янські риси почали тонути в морі нічим не виправданої жорстокості, нехлюйства, презирства до інших народів. Провідною рисою характеру росіян стало рабство і постійне бажання уярмити, зробити рабами інших. Г. Рейналь в “Історії обох Індій” з цього приводу писав: “Навіть якщо кріпосне право тут і впаде, то неможливо буде підняти цей народ із рабського отупіння до відчуття свободи”. Пізніше, Герцен також неодноразово запитував себе: “Отчего наши руки не принимаются за большой труд, а все лезут с оружием на чужие земли?”

Деякі росіяни з величезною тривогою замислювалися над природою Росії, яку “умом не понять”. Чаадаєв, наприклад, прийшов до категоричного висновку, що “Росия – прореха на человечестве” і що “общий закон человечности отменен по отношению к нам”. Загарбання, нехтування своїми рідними землями, і, водночас, постійний, суто монгольський, майже маніакальний потяг до чужих земель, став провідною темою не тільки зовнішньої політики московських царів, а й дуже помітною рисою характеру будь-якого пересічного росіянина. Не вміючи навести лад у своєму власному домі, вони постійно прагнуть потрапити до більш заможних хат своїх сусідів, тай ще обов'язково так, щоб установити там свої порядки.

Сталося те, що, врешті-решт, і мало статися: росіяни вже віддавна є для слов'ян тим, чим, у свій час, були для них гуни, авари, половці, печеніги, татари і монголи. Якимсь своїм внутрішнім чуттям вони дають собі звіт у тому, що саме східні слов'яни, насамперед українці, є їх могильниками. Що вони рано чи пізно мають розчинитися саме в руському етносі і сприйняти руський генотип. А тому інстинкт самозбереження змушує росіян вдаватися до найрізноманітніших, найпідступніших, а, часом, і надзвичайно диких форм боротьби з нами.

Параноїдальна агресивність Росії щодо України і Заходу, явне небажання сприймати інші народи рівними собі просто вражає увагу. Відомо,

що, починаючи вже від 1474 р., саме Москва спровокувала напади кримських татар на Україну. З мемуарів Секлюцького видно, що, у 1590 р., російський посол у Бахчисараї дав кримському ханові 50 тис. червоних за те, щоб татари напали на Україну і особисто контролював перебіг цієї акції. Відомо також, що, на знак особливої вдячності за цю ідею винищення України при мовчазній згоді та фінансовій підтримці Росії, кримський хан, після захоплення Києва у 1482 р., відіслав усе награбоване тут (в т.ч. і Шапку Мономаха) не до Бахчисарая, а саме в Москву.

Ця єзуїтська політика Росії коштувала українському народу колосальних, небачених ще у світовій історії жертв. Підрахунки учених свідчать про те, що лише за один подібний напад татар на Україну населення деяких її територій зменшувалося на 60%. Навіть війну з Кримом Росія постаралася організувати так, що втрати були переважно не з боку татар, а українців і, за свідченням сучасників, Україна в 30-х роках XVIII ст. була вже майже повністю знелюднена. Якщо пригадати ще й сумнозвісні походи в Персію, рабську працю при ритті каналів, куди зганяли людей чомусь саме з далекої України, громадянські війни, штучно організований голодомор 1932 – 1933 рр., під час якого загинуло до 10 млн. українців, жертви ГУЛАГу, які також обчислюються мільйонами, то є абсолютно зрозумілою ставка Росії на фізичне знищення українців та заселення їх земель росіянами. Їх ешелонами везли в Україну, переважно на Донбас та Луганщину, в той час як тих, кого ще не скопив голод, навпаки, в якості “переселенців” вивозили в Сибір та на Далекий Схід.

Навіть війну з Німеччиною Росія постаралася використати для остаточного вирішення “українського питання” і, як тепер з'ясовується, щойно мобілізованих, ненавчених і майже незброєних українців спеціально кидали з метою тотального винищення на найбільш небезпечні ділянки фронту, або відверто морили голодом і холодом у таборах на Волзі. Спеціальні загони НКВС діяли так, щоб підставити де тільки можливо Українську Повстанську Армію, здати найбільш її національно свідомі кадри гестапо та каральним загонам СС. Справа дійшла до того, що у 1944 р. взагалі було заплановано поголовне виселення українців до Сибіру та заселення звільнених територій вихідцями з Росії (кажуть, що для практичної реалізації цього сатанинського плану в той час не вистачило лише залізничних вагонів, хоча, насправді, усьому цьому перешкодило розгортання руху опору УПА).

Таким чином, перебіг історичних подій свідчить про те, що, починаючи з XIII ст., монгольська, а, згодом, і постмонгольська імперія вела цілеспрямовану політику по нейтралізації України як найбільшого потенційного ворога східного варварства і ця політика була надзвичайно добре продуманою та цілеспрямованою. Принцип – “є народ, є проблеми, немає народу – немає й проблем” видумав не Сталін, а його монгольські попередники.

Російських шовіністів у 1927 р. вкрай наполохала статистика, яка раптом виплила у праці, присвяченій 10-річчю жовтневого перевороту, і з

якої можна було зрозуміти, що чисельність українців в країні впритул наблизилася до чисельності росіян. Негайно були розроблені відповідні плани “нейтралізації” цього процесу, які за своєю жорстокістю мало в чому поступалися планам “вирішення єврейського питання” у нацистській Німеччині. Мова йшла про знищення самого генофонду українства, доведення його до такого рівня, коли наймолодший та потенційно найсильніший східноєвропейський етнос буде не в стані не тільки змінити геном східного варварства, цивілізувати його, виробити у нього інший менталітет і прищепити йому іншу, більш людяну культуру, а й сам розчиниться у російській нації. Певною мірою російським та іншим шовіністам вдалося таки це здійснити під час голодомору 1932 – 1933 рр., але не до кінця.

Якби умови для демографічного розвитку українства були абсолютно нормальними, без штучних голодоморів, війн та інших підступних кровопускань, то його чисельність на сьогоднішній день мала би становити 170 млн. осіб і питання – хто у кому має розчинитися? – уже давно не стояло би на порядку денному.

В сучасних історичних умовах Москва відмовилася від політики відвертого фізичного знищення українства, але методи її діяльності стали більш тонкими та витонченими, націленими, насамперед, на нейтралізацію його економічного, культурного та духовного потенціалу, а тому ще більш небезпечними. “Братня дружба” тепер набула форм постійного газового шантажу, відвертого зазіхання на Крим та інформаційних воєн, до початку яких такі образи української мови, культури та усього українського можна було почути хіба що тільки у звіринцю.

У 1991 р. Росія здуру, піддавшись своїй споконвічній жадобі і, не бажаючи далі ділитися величезним економічним та енергетичним потенціалом Сибіру, який був створений руками усіх народів колишнього СРСР, насамперед українського, наслідуючи досвід імперських країн Заходу, раптом дала своїм республікам “вольную”, точніше для організації кращого визиску перевела їх статус з колонії в неоколонію. Однак, не минуло і 20-ти років, як Москві стало зрозуміло, що без України вона є ніщо і їй конче потрібна навіть не стільки територія, скільки генетичний та інтелектуальний потенціал українців, нові Полтавські, Ахтирські, Харківські, Сумські та Миргородські полки, геніальні Корольови, Ціолковські, Вернадські та Лобачевські. Це вже досить квола, бездарна, але хитра і підступна монгольська баба, яка звикла битися чужими руками і чужою кров'ю.

Поступово, але невідворотно, назріває грандіозний конфлікт з Китаєм за Сибір і якщо Росія десятки років не могла дати собі раду з мініатюрною Чечнею, то що вже говорити за Китай...

Ще в жодній битві сам на сам Росія не перемогла Україну, а, навпаки, неодноразово була бита під Оршою, Клушино, Москвою, Конотопом, Чудновим. Ось чому для уярмлення України, щоб роз'єднати і розцементувати український народ вона постійно вносить в його середовище то омосковлену православну ідею (XVII ст.), то імперську (XVIII-IXX ст.), то

ідею соціальної рівності та інтернаціоналізму (XX ст.), породжуючи тим самим мільйони обдурених Пушкарів, Кочубеїв, Безбородьків, Петровських, Криленків, Коцюбинських, Дибенків, Боженків, Щаденків та їм подібних.

Тепер на щит взята наскрізь фальшива ідея етнічного братерства, “спільної” історії, культури і мови, сподіваючись на те, що в черговий раз вона породить мільйони “левченків”, які своїми власними руками знову заведуть Україну в імперське стійло.

Тому українцям як ніколи треба бути пильними, так як на брутальній фальші про спільну Русь їх знову намагається надурити монгол з “роскосьми и жадными глазами» і як звичайне гарматне м'ясо кинути на будівництво своєї “Великої Монгольської Стіни” від Китаю. Можна тільки собі уявити скільки мільйонів українських черепів і кісток буде потрібно їй для цього.

Святослав Семенюк, історик